

Fecske Csaba

Hattyú

Büszkén, már-már gőgösen
úszik csöndesen,
mint szélcsendben egy lassú
vitorlás, a Malom-tó vizén a hattyú.

Szép karcsú, királyi nyak,
hószín tollazat –
Fejét magasra vetve
mártózik a víz-csiklandozó szelekbe.

Talán Észak illata
hívja, a haza
jéghideg, nagy vizei,
zúgó fenyvesek, nyírfák üzennek neki.

Vár-e szárnyzuhogásra,
érkező társra,
várja-e ott a tavon,
hogyan a magasban felbukkanjon egy rokon,

vagy önmagába zárta
örök magánya,
s ösztöneiben a múlt
mint régi könyv olvashatatlan fákat?

Társtalanul, csöndesen
úszik a vízen.
Hószín toll, királyi nyak –
Koldusként, lehulló kenyérdarabra csap.

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista. Utóbbi kötete: *Mindigpalacsinta* (gyerekek-versek, 2019).

Albatrosz

Két nagy szárnya, mint két fekete abrosz,
lebeg a tenger felett az albatrosz,
hószínű teste fölragyog a fényben,
milyen jószívű a tenger – halat hoz,
és loccsan egyet minden falathoz.

Az albatrosz – ó, igen – falánk madár,
a hideg Déli-sarkra halászni jár,
mert ez a tenger egy terített asztal,
sok-sok vízi madarat itt marasztal.
Bizony, jó dolga van az albatrosznak,
hullámok jönnek s napok – zsákmányt hoznak.

Bagoly

Éjjel mikor a sötét erdőkre már
a hasas Holdnak fénye foly,
és alszik a lomb s a lombban a madár,
álmából ébred a bagoly.

Tollát borzolja s vadászni indul,
csonka ágról rebbenve fel,
megriad pocok, egér és kisnyúl,
érezik most, gyorsan rejtőzni kell.

Mint sötét árnyék suhan messzire,
valahol nyöszörögve rí
a róka elkóborolt kicsinye,
az oktondi gyöngye rókafi.

Lassan a vízpart fölött vitorláz
az éj hús legébe mártva
szárnyait, zsákmányt érez a vadász,
a vízen gyanútlan szárcsa,

lecsap rá, s az holtan terül el.
A nádas titkokat susog,
elnyújtva bús bölömbika énekel
szikráznak fenn a csillagok.